

občasník MS ODS Humpolec

místo pro život

Milí spoluobčané!

Před rokem jsme vydali první číslo občasníku, který si neklade žádné politické cíle a nemá ani literární ambice. Vznikl z potřeby vytvořit místo pro setkávání s obyčejnými životními příběhy, místo pro sdílení nejrůznějších názorů na události dnešní i minulé. Žijeme po téměř dvouleté celosvětové covidové „pauze“ ve světě, který nám již několik měsíců trvající ruské války na Ukrajině připomíná, že jistého asi není nic. Co je však jisté, že člověk nemůže zůstat sám ostrovem a že setkávání a sdílení zážitků, příběhů s ostatními, jedince obohacuje a umožňuje získat rozhled a vnímat svět barevně. O to se pokusíme i v tomto druhém čísle našeho občasníku. Co je to dabing víme, ale zákulisí neznáme. Jak chutná pivo víme, ale jak ho dostat až do španělské Valencie? Víme, že v roce 1945 skončila II. světová válka, ale jak to bylo v Humpolci? Doufáme, že magazín splní svůj účel a Vy milí čtenáři nad ním strávíte s nadhledem i humorem příjemné chvílky.

Slušnost, lidskost...

Jsou to dvě slova, která sama o sobě bez naplnění, zůstávají pouze slovy. Tento název jsem si vybral zcela záměrně, neboť po téměř čtyřech letech ve vedení humpolecké radnice nacházím stále častěji důvody proč význam těchto slov je třeba mít stále v mysli zakódovaný. Jedině tak je totiž možné dělat a prosazovat věci prospěšné, které budou vytvářet to dobré místo pro život.

Občas se mě, ať již přátelé odjinud, či novináři píšící pro své čtenáře tipy na výlety ptají, co bych mohl v Humpolci a jeho okolí doporučit. Zkoušel jsem si tedy vytvořit jakési TOP těch nej... humpoleckých zajímavostí. Při těchto úvahách jsem si především vybavoval místa spjatá (nejspíš přirozeně) se svým dětstvím. Bezstarostnému dítěti je celkem jedno co, jak, kdy a proč bylo postaveno, vytvořeno. Nechává na sebe působit ducha místa a ve

svých představách ho proměňuje v cokoliv na světě. Vzpomínám, jak skvělé a dobrodružné bylo staveniště dnešního kina, divoká zahrada s polorozpadlou chajdou na místě dnešního paneláku v Lužické ulici... Všechno, i Humpolec, má svůj přirozený vývoj, ale svědectví o životě před mnoha desítkami, stovkami let je jednak důležité, ale i fascinující. Takže svá oblíbená místa hledávám v knihách Zdeňka Škrabánka, ve kterých je autenticky popsán tehdejší život města. Po častých toulkách po Humpolci a okolí, ať již skutečných či na stránkách knih, nemůže mě minout myšlenka „aby po nás taky něco pěkného zbylo“. Doufám že ano, ale nezáleží to pouze na mne nebo na zastupitelích. Záleží na každém z nás, zda si nebudeme dělat ze života peklo. Naopak, slušností a lidskostí k sobě navzájem můžeme tvořit předpoklad, že nám to dobré místo k životu vydrží.

Humpolecké tradice

Kulturní a sportovní akce, svátky, spolková činnost, ale i svatby nebo vítání občánků. Velmi jednoduše lze říct, že tradice k našemu životu prostě patří, ať už se s lety proměňují více, či méně. Určují naši identitu, v nejistém světě staví pilíř jistoty, odměňují čas a zpravidla znamenají pozitivní okamžik, kdy se na chvíli můžeme zastavit a uvědomit si vlastní bytí. Jsou pro nás všechny zkrátka důležité, a možná proto je vědomě i nevědomě udržujeme nejen z roku na rok, ale z generace na generaci.

Když se ohlédnu zhruba čtyři roky nazpět, do funkce místostarostky města Humpolec pro školství, kulturu, sport a sociální služby jsem právě nastupovala také s tím, že budu usilovat o to, aby tradice, které jsou typické pro město Humpolec, zůstaly zachovány. Zároveň bylo ale důležité si přiznat, že je třeba

kulturní i sportovní aktivity, které Humpolečtí vnímají za tradiční, obléct do modernějšího hávu, možná jim dát řád, možná je rozšířit, možná je pojmout úplně jinak, možná něco přidat, něco ubrat, možná je prezentovat moderněji, možná se více zaměřit na osvětu a vzdělávání a tak dále a tak dále... Pokud bychom totiž nic takového neudělali, mohlo by se stát, že tradiční události, bez kterých si dnes neumíme kulturní a společenský kalendář našeho města představit, zůstanou „pouhým“ zvykem, který za nějaký čas zevšední a později už třeba ani dětem a mladým lidem nic neřekne. A to by byla, myslím, v mnohých případech velká škoda.

Proto jsem ráda, že o čtyři roky později mohu říct, že se velká část tohoto cíle podařila naplnit, a to díky spolupráci řady realizačních

týmů a řady šikovných lidí, jež jsme oslovili a koordinovali. Humpolecký masopust, který ve městě historicky pořádá Česká zemědělská akademie, se podařilo rozšířit a zapojit do něj další aktéry, následují vlastně úplně nové Humpolecké Velikonoce na Zichpili, kvůli covidu dvakrát odložené a letos konečně s velkým úspěchem realizované, Humpolecké léto spojilo do jedné nabídky různorodé aktivity městských i soukromých subjektů, a nakonec krásný sváteční čas zpříjemnily Humpolecké Vánoce. K tomu počítám

i Novoroční koncert či Galakonzert ke vzniku republiky. Výčet samozřejmě není zdaleka úplný, ale chtěla jsem zmínit to, co v tento okamžik nejlépe reflektuje má úvodní slova: cíl zachovat, ale zároveň zatraktivnit tradice, bez kterých by náš život byl tak nějak prázdný. A mám opravdu velkou radost, že ty „humpolecké“ sbírají velice pozitivní ohlasy od místních, turistů i představitelů dalších měst v republice.

Těším se s Vámi na viděnou, třeba už během Humpoleckého léta.

Zajímavý exponát z muzea a jeho příběh - Peklo, hospoda, škola nebo temný les?

To vše na vás čeká v podzemí Muzea Dr. Aleše Hrdličky na Horním náměstí v Humpolci. Stačí sejít pár schodů do míst, kde dříve býval sklep na tuhá paliva a ocitnete se v pohádkovém světě.

V roce 2009 tu byla vybudovaná zcela nová Expozice loutek čítající bezmála 80 marionet a příslušných kulis. Expozice vznikla především díky nápadu Vojmíra Kubíčka, který se rozhodl své „rodinné stříbro“ pro tyto účely do muzea

bezplatně zapůjčit. Čerti, námořníci, černokněžník, zámecká rodina i hloupý Honza s kozou tu dělají radost nejmenším návštěvníkům muzea už více než deset let.

„Je to krásné dědictví po mém tatínkovi, který byl uznávaným lékařem na chirurgickém oddělení nemocnice Humpolec.“ vypráví Vojmír a dále rozvíjí celou historii dřevěných panáčků: „Táta už v roce 1959 zastával názor, že děti, které leží

v nemocnici, by měly být léčeny nejen tělesně, ale i duševně. Od myšlenky nebylo daleko k činu, pro svůj nápad nadchl své přátele a postupně začali společně vyrábět a oblékat jednu postavičku za druhou.“

A tak dávno před existencí zdravotních klaunů začal MUDr. Vojmír Kubíček se svými kolegy lékaři hrát dětským pacientům loutkové divadlo a zpříjemňovat jim tak nucený pobyt mimo domov. Soubor se postupně zvětšoval a s ním rostl i repertoár. Začal hrát nejen pro dětské pacienty, ale i pro humpolecké školy a školky. Představení probíhala v nemocnici v tzv. Rudém koutku, kde se jinak konaly schůze nemocničního KSČ. „V sedmdesátých letech táta musel

z nemocnice z politických důvodů odejít, ale loutky a kulisy zde zůstaly“ vzpomíná Vojmír a dodává: „Za to, že se o 20 let později loutky vrátily do naší rodiny, vděčím tehdejšímu řediteli MUDr. Václavu Janečkovi, který je na půdě objevil a při pátrání po jejich osudu doputoval až ke mně.“

„Naše loutky tedy pospávaly na půdě ve skříní a čekaly na svojí další šanci. Ta přišla právě v podobě nové expozice v místním muzeu. Myslím, že jim je tam určitě lépe, a je dobře, že přinášejí radost a poučení i dalším generacím. A kdo ví... třeba se Kašpárek, Škrhola, Pivoňka, Míček Flíček, nebo další naše postavy ještě vrátí na prkna co znamenají svět“ uzavírá s úsměvem své vyprávění Vojmír Kubíček.

„Toho draka jsem se jako dítě dost bál. Připadal mi jako opravdový, zvláště, když z tlamy vypouštěl kouř. Byl totiž protažený infuzní hadičkou a z druhé strany do něj vodič - kuřák vypouštěl kouř z cigarety.“

Dabing videohry. Kingdom Come: Deliverance

Videohry jsou dnes nedílnou součástí skoro všech mediálních platforem. Od počítačů, přes mobilní zařízení, herní konzole, ale dnes už i chytrých televizí, nebo streamovacích služeb. Ekonomicky zajímavý, leč zatím celkem opomíjený segment tvůrčí práce, ve kterém se dnes točí velké peníze.

V našich luzích a hájích videohry též vznikají. Pro různé platformy, s různým nákladem, různou kvalitou, různou cílovou skupinou atd. A lze říct, že z kategorie těch větších, známějších titulů se našim herním vývojářům poměrně daří a bodují i na mezinárodní úrovni.

Nejinak obstála i videohra Kingdome Come: Deliverance. Hra je dějově zasazena do doby po smrti krále

Karla IV. a odehrává se zhruba v dnešním okrese Benešov, kolem Sázavy, Ratají a Úžic. Žel, byť je hra vytvořena v Čechách, obsahuje z důvodů úspor jenom dabing v anglickém, německém a francouzském jazyce. Pro dalších cca 9 jazyků včetně češtiny, ale třeba i čínštiny a korejštiny jsou ve hře pouze titulky.

S tím se ovšem nechtěla smířit parta nadšenců, která zřídila transparentní účet a od fanoušků začala vybírat příspěvky, aby mohla dabing vytvořit sama. Peněz se sešlo celkem hodně, a tak se mohlo začít. První ukázky dabingu na YouTube zajistili další peníze a do spolupráce na namlouvání hry se podařilo přesvědčit i některá zvučná jména,

mimo jiné Jan Přeučil, Pavel Vítek, Zdeněk Junák, Karel Zima, Václav Knop, a dokonce sám duchovní otec a vývojář celé hry Daniel Vávra.

A jelikož je svět malý a o náhody v něm není nouze, kontaktoval mě dlouholetý kamarád Marek Pilger, který pochází z nedalekého Dolního Města a s kterým se známe přes spolupráci na středověkých slavnostech na hradě Orlík, protože je jedním z autorů projektu dabingu. Nabídl mi, jestli bych si nechtěl zkusit něco nadabovat? A tak jsem byl čtyři víkendy v Brně a daboval videohru. Hra je na „ukecanost“ celkem rozsáhlý kus. Celkový počet frází k nadabování je přes 150 000. Z toho asi 3 500 jsem si mohl (pro asi 15 postav) zkusit nadabovat já.

Ze začátku mi to vůbec nešlo. Člověk si musí hlídat spoustu věcí. Rytmus, intonaci, timing, a když to všechno konečně uhlídá, tak mu Marek řekne: „Dobrý a teď ještě ten herecký projev!“ Je to asi jako když sedíte na první lekci autoškoly v autě, řeknou vám jed’ a vy musíte hlídat, jestli máte odbrzděno, zařazeno, jestli blikáte, jestli za vámi nic nejede, jak to vypadá před vámi a přijdete si, že nevíte, co máte dělat dřív. A pak vám auto stejně chcípne. Tak asi s podobnými pocity jsem se prvních pár hodin potýkal, ale stejně jako v autě i zde získáte časem jistotu a vyklidnění rutiny.

Z mé strany je na dabingu nyní vše hotovo, ještě se nahraje pár lidí, pak přijde postprodukce a nějaké vyladování. Když vše dobře půjde, dabing by měl být někdy v létě 2022 hotový.

Pokud by někoho zajímal videozáznam z dabování, ať už můj, nebo dalších lidí, kteří se na projektu podílí stačí navštívit YouTube kanál „MEGARANA“, kde najdete záznamů spoustu.

Přeji hodně zdraví a klidu v neklidné době. Samuel Háva

Zajímavé cyklistické trasy v okolí Humpolce

Humpolec a jeho okolí je ideálním startovním místem pro cyklistické výlety do přírody. Terény jsou přímo ideální pro tento druh sportu. Zvlněná krajina dává prostor pro výběr trati a na druhou stranu na cestách v okolí Humpolce nejsou extrémně nesjízdné úseky jako například třeba v Českosaském Švýcarsku. Tam je nutné důsledně se držet značených cyklostezek a turistické značky jsou opravdu pouze pro pěší. Na Humpolecku můžeme bez obav využít pro horskou cyklistiku turistického značení. Značené cyklotrasy zde vedou převážně po asfaltových cestách vhodných pro všechny typy kol. Další výhodou je množství potoků, rybníků

a přehrad na trasách, ve kterých se lze při letní jízdě osvěžit. Rád bych vám zde doporučil turisticky a sportovně zajímavější trasy v terénu.

Krásná cyklistická trasa je „Okolo přehrad“ Z Humpolce vyrazíme po zelené turistické značce. Na Valše je nutno přejet na levou stranu Želivky a použít neznačenou cestu k elektrárně. Od elektrárny pokračujeme po červené podél Malé přehrady do Želiva. Ze Želiva po zelené značce směrem na Haštal s krásným výhledem na údolí přehrady Trnávka jedeme do Svěpravic. Ze Svěpravic po cyklostezce 1224 pod Kojčice. Odtud po červené směrem na Sedlici podél

vzdutí Velké přehrad. Ze Sedlice po zelené značce pokračujeme podél přehrady do Kletečné, z níž nás žlutá značka dovede zpět do Humpolce.

Další pěkná trasa je „**Na Křemešník**“ Bez problémů nás sem zavede modrá turistická značka. Na Křemešníku můžeme zvolit náročnější sjezd směrem na Proseč pod Křemešníkem po červené turistické značce. Tento náročný úsek se dá ale také objet přes Stříbrnou Studánku. Odtud po červené značce do Pelhřimova a dále po červené až do Sedlice. Dále se dostaneme do Humpolce závěrem trasy „Okolo přehrad“.

A co vydat se „**Na Melechov a Lipnici**“ Na Melechov nás zavede červená turistická značka. Oblast Melechova je rájem pro terénní cyklistické experimenty. Je tu mnoho značených i neznačených cest, které nás mohou potrápit výškovým rozdílem až 350 m. Z Melechova můžeme jet přímo po zelené turistické značce na Lipnici. Je tu také i delší varianta, kdy Na Rohuli odbočíme na modrou značku, která nás dovede do Smrčné a podél vody (po červené) dosáhneme Světlé na Sázavou, kde nás modrá značka přes Lipnici dovede až do Humpolce.

10

11

Zdeněk Škrabánek

Jaké jsou příběhy humpolecké minulosti? Humpolec v květnu 1945.

Ubíhající čas neúprosně obrušuje naši paměť. A to nejen paměť osobní, ale i tu historickou. Zkreslenou podobu této paměti může narovnat práce historiků. Ti se snaží obklopit se různorodými dostupnými historickými prameny a materiály, kriticky posoudit jejich pravdivost a vypovídající hodnotu, aby pak co nejvěrněji převyprávěli minulé události. U některých epoch se mohou opřít už jen o písemné záznamy z archivů či muzeí. Pro některé významné okamžiky minulého století využívají vzpomínky pamětníků, které mohou výrazně posunout a dokreslit dochované prameny,

neboť v oficiálních dokumentech, kronikách a vydávaných knihách se zkrátka o něčem psát nemohlo, nebo se to nezdálo důležité. Z dnešního pohledu bychom ale právě tyto informace přivítali.

Můžeme tak ocenit aktivity, které dopomáhají zachycovat tato svědectví. Například společnost Post Bellum, která nejen zachycuje vzpomínky pamětníků, ale také podněcuje studenty k práci s orální historií. Humpolecké školy už se do těchto aktivit úspěšně zapojily, stejně jako do soutěže Eustory, která je obdobně zaměřena. Čím víc bude zaznamenaných svědectví, tím

větší paleta pramenů se rozprostře před budoucími historiky, kteří pak nebudou naši dobu rekonstruovat jen jako sled úředních záznamů. Proto by mělo smysl i náš pohled na prožívané události zaznamenat a předávat dalším generacím.

Zajímavým příkladem jsou květnové dny konce druhé světové války. O tom, jak je prožíval Humpolec, referuje na svých stránkách městská kronika. Dne 9. května v půl druhé odpoledne přijelo do Humpolce od Havlíčkova Brodu šest obrněných vozů sovětských osvoboditelů. Německé posádky krátce před tím opouštěly město. Jak píše kronikář: „Pak následovala řada dalších tanků a obrněných vozů, koňských povozů a jezdeckých oddílů, stále vítaných obyvatelstvem voláním: Urá! Sláva rudé armádě! Sláva maršálu Stalinovi! apod.“ Poslední jednotky projíždějící téhož dne se pak v městě utábořily. Právě s nimi se střetla vozidla německé armády prchající v noci přes Humpolec. Tak začala nejvýznamnější přestřelka, při níž padlo sedm sovětských vojáků, kteří pak byli pohřbeni na zdejším hřbitově a dodnes je připomíná pomník.

Podle zaznamenaných pamětí Jiřiny Zábranové místní obyvatelé nevzpomínali ovšem na ruské osvoboditele jen v dobrém: „V noci docházelo k ošklivým scénám, alkohol měnil lidi v loupežníky a násilníky... Ve škole vypili líh z preparátů, v nichž byli naloženi hadi a ještěrky pro poučení školní mládeže... Jinde zase v továrně vojáci bez váhání vypili kaši z rozvařeného klišu, která se používala při zpracování

látek, jen proto, že vzdáleně voněla po alkoholu.“ nebo „Tehdy také u jedněch našich známých v Humpolci sebral nějaký ruský důstojník malý cestovní budík a strčil si jej do kapsy kalhot. Když mu po několika hodinách začal budík v kapse zvonit, polekal se tak, že ze sebe strhal všechno šatstvo, budík odhodil a rozstřílel ho z pistole. Běžné rčení tehdy bylo: ‚Davaj časy!‘...Jeden z důstojníků... vyhrnul rukávy košile a na obou rukou měl od zápěstí až skoro po rameno připnuté hodinky nejrůznějších značek a tvarů, jistě jich bylo několik desítek.“

Taková svědectví se ovšem do kronik tehdy nedostala, což je škoda. Historie většinou není černobílá a osobní příběhy dokreslují nejen její složitost, ale i pestrost. A co vy? Nemáte nějaký humpolecký příběh v šuplíku?

Světové renomé může mít kořeny v Humpolci

Je to rovných deset let, kdy milovníci poctivě vařeného piva poprvé dostali možnost navštívit Bernard Pub. To je značková restaurace, jejímž smyslem je co nejlépe prezentovat pivo dobře známého humpoleckého Rodinného pivovaru Bernard. Dnes už takových podniků funguje jedenáct. Že zvuk této značky zní opravdu do dálky dosvědčuje fakt, že dvě vzorové restaurace přináší radost hostům i v zahraničí - na Slovensku v resortu Maladinovo u Liptovské Mary a nedaleko břehů Baleárského moře ve španělské Valencii.

Rodinný pivovar Bernard do těchto franšizových podniků nevstupuje investičně, ale vkládá do nich know-how a svoji pověst. To znamená,

že provozovatelé a investoři restaurací značce musí opravdu věřit. „V loňském roce naše piva získala pět desítek ocenění z degustačních soutěží z celého světa, letos už máme zlaté medaile ze zahraničí i z domova. Je to pivo, které mají rádi zákazníci i odborníci, i proto mu provozovatelé restaurací důvěřují. Je to pro nás samozřejmě závazek neuhnout ani kousek z našich požadavků na nejvyšší kvalitu,“ zamýšlí se nad oblibou značky spolumajitel pivovaru Stanislav Bernard, muž, který dal pivovaru jméno i tvář. A odkazuje na nový podnik ve Valencii: „Pokud se někdo rozhodne otevřít českou hospodu s pivem z Humpolce dva tisíce kilometrů od našeho města, musí být hluboce přesvědčený, že si ke spolupráci vybral správně.“

Koncept Bernardovy „měkké“ franšizy vyhovuje těm hostinským, které víc než požadavky na papíru zavazuje vztah k oblíbené značce, zároveň chtějí podnik vést podle svého uvážení. „Neurčujeme, co mají restaurace vařit, od koho nakupovat kávu nebo suroviny do kuchyně. Takže třeba maso nedodává pívovarem nadiktovaný velkosklad, ale osvědčený řezník ze sousední ulice. To je v „tvrdých“ franšizách nemyslitelné,“ říká Stanislav Bernard.

V pivovaru si dobře uvědomují, že dobrou atmosféru a ducha místa nelze vybudovat směrnici a předpisy. „Aby byli hospodští, ale vlastně obecně podnikatelé tvůrčí, originální a úspěšní, potřebují volnost a důvěru. To všechno se jim snažíme dávat,“ popisuje koncept přirozeně se rozvíjející sítě značkových restaurací Stanislav Bernard. To se humpoleckým pivovarníkům zjevně daří. Před otevřením jsou další Bernard Puby, včetně těch zahraničních.

Bernard Pub Maladinovo

Za Humpolec olympijský

V blížící se předvolební vřavě se jistě vyrojí řada témat vykreslujících skvělou budoucnost našeho města. Byla by určitě škoda, kdyby mezi nimi zapadla myšlenka na uspořádání Humpoleckých olympijských her.

Sportumilovní občané Humpolce budou muset nejprve vyřešit zásadní otázku. Nebude to spor o to, zda hry uspořádat, ten byl kladně rozhodnut zastupitelstvem již ve 20. letech 21. století. Stěžejní otázkou zůstalo, zda HOH mají být letní či zimní. Pojďme se tedy zamyslet nad tím, pro které hry má naše město lepší podmínky.

Pokud jste letos v zimě viděli sníh a led pouze v televizních přenosech z Pekingů, budete jistě nadšeni myšlenkou uspořádat hry zimní. V době, kdy se budou HOH konat, bude již otázka levné výroby zcela

ekologického přírodního biosněhu dávno vyřešena. A tak nebude problém, aby se pod Orlíkem proháněli běžci či biatlonisté. Nástupkyně Martiny Sáblíkové budou na dlouhých nohách kroužit na otevřené rychlobruslařské dráze kolem Hadiny. Sjezdovka na severním svahu u Rumuňáku se ladně vyklene nad železniční tratí. Ve staříčké hokejové hale se odehraje turnaj v ledním hokeji, který však při neúčasti naší stále podprůměrné reprezentace přitáhne pozornost jen několika málo pamětníků. Davy se naopak soustředí kolem nového curlingového stadionu situovaného na geometricky vhodném Horním náměstí. A jako lahůdku pro fajnšmekry nabízíme skvělé podmínky pro skoky na lyžích nebo akrobatické lyžování. Stačí totiž

dvě humpolecké rozhledny (které město to může nabídnout?) dočasně proměnit na skokanské můstky.

Již z tohoto krátkého výčtu je zřejmý jasný potenciál, který můžeme pro zimní HOH nabídnout.

Abychom však neodradili čtenáře, kteří jsou milovníky letních sportů, přiznejme, že i pro letní hry má naše město již dnes připraveno dostatek sportovišť. Jeden dluh však nemízí. Bazén! Ten v očích politiků ekonomicky nerentabilní nesmysl, nadále zůstává snem většiny našich občanů. Ale nezoufejme. V době, kdy se budou v Humpolci konat olympijské hry, bude naše město již předměstím Prahy nebo Brna a jako takové bude mít v dojezdové vzdálenosti v centru bazénů hned několik.

Závěrem tedy zbývá vyřešit jen obligátní otázku, kde na to vzít. Věříme, že myšlenka na uspořádání HOH naše spoluobčany nadchne a nebude tak jistě problém použít osvědčenou metodu Město SOBĚ. A protože se chceme chovat zodpovědně, nabízíme ještě geniální myšlenku vedoucí ke značné finanční úspoře: sportovci na stupních vítězů obdrží všichni stejnou medaili. Ptáte se, z jakého bude kovu? V Humpolci přeče stylově jedině z hliníku!

Sportu zdar a HOH zvláště!
Mgr. Hana Havelková

Běhání je radost

Všimli jste si, kolik lidí poslední dobou běhá po okolí Humpolce? Rozrostla se nám běžecká rodina. Což je velmi dobře. A jsem ráda, že potkávám nadšence, kteří se při běhu usmívají. To je super.

Lidé běhají z různých důvodů. Jedni proto, aby zhubli. Druzí proto, aby nepřibrali, když už zhubli. Pro některé se venkovní běh stal smyslem života. Opravdovou vášní, kterou si nedokáží odepřít. A pro jiné naopak suchou tréninkovou povinností. Někteří běží, když mají za zády policii, a další, když dohánějí bus.

Nakonec pak existuje početná skupina běžců, kteří běhají kvůli aktivnímu pobytu v přírodě a s ním spojeným pocitům. Vesměs dobrým pocitům. Běháním si například čistí hlavu od nánosů všedních dnů. A zatímco se úměrně zvolenému

tempu zrychluje jejich dech, před nimi se vynořují třeba sny, myšlenky i cíle.

Máte také pocit, že tato extrémně neklidná doba je příliš dlouhá a že vám začíná docházet optimismus? Že nevidíte světlo na konci tunelu a že vám z toho všeho asi hrábne? Pak začněte běhat, protože běh:

Čistí hlavu a snižuje stres - stačí nazout boty a vyrazit ven. Po pár krocích najednou začne okolní svět mizet, problémy se začínou rozpouštět a stres je najednou ten tam.

Je to forma meditace - někdo se uvádí do absolutního klidu někde v tichém místě, jenže to není jediná cesta a určitě ani ta nejsnazší. Někdo se do stavu meditace dostává při běhu.

Budete mít větší přísun radosti - běháním se do těla vylučují endorfiny, což jsou hormony dobré nálady. Když máme den nanic, všechno se

nám hrouť a vypadá černě, stačí vyběhnout a nálada se promění jako mávnutím kouzelného proutku. Běžci jsou prostě pohodáři.

Lidé nepřestali běhat ani po skončení lockdownu. Lidé běhají na delší vzdálenosti, pětina navíc začala běhat ještě častěji.

Po skončení plošné karantény začalo více běhat téměř 20 % lidí. Více než třetina z nich uvádí jako hlavní důvod potřebu častěji si vyčistit hlavu, pětina si na běhání zvykla během lockdownu.

Sama jsem začala aktivněji běhat v době lockdownu. Fitka se uzavřela a co teď? Jediná možnost byla vyběhnout do přírody. Z občasných vyběhnutí se stala zábava, která se stala vášní. Zaběhla jsem si i půlmaraton. Pocit... to byl nádherný.

Co dodat... běhejte pro radost a svět se vám bude zdát hned hezčí.
Lada Škrabánková

Rozezpíváný Humpolec aneb zpěvem ku zdraví

Když jsem před lety, jako student pražské konzervatoře slýchal z úst mé paní profesorky její oblíbené rčení: „zpěvem ku zdraví“, bylo to zpravidla proto, že jsem přišel na hodinu zpěvu s pocitem nemoci, či hlasové indispozice a na konci hodiny jsem odcházel s radostným pocitem uzdravení, ke kterému jsem se během výuky vlastně prozpíval. Dnes už dobře vím, že smysl tohoto rčení je mnohem hlubší.

Zpěv, podobně jako obyčejná lidská mluva, je přirozený projev a lidé si od nepaměti zpívali při všech možných příležitostech. Při práci,

odpočinku, při péči o své ratolesti, z radosti a ze smutku. Zpěv byl zkrátka součástí jejich životů a často i jediným rozptýlením. Z generace na generaci se přenášela tradice zpěvu zejména národních písní, které jsou nedílnou součástí našich národních kořenů. V tom spatřuji také povinnost současných generací, předávat toto dědictví i nadále a v dnešní době reprodukovat hudbu, televizní zábavy a internetu obzvláště. Živé zpívání je zkrátka nenahraditelné.

Dovolte mi proto, abych se s Vámi všemi podělil o nejedno velmi radostné zjištění z našeho

každodenního života u nás v Humpolci. Humpolec, coby město spjaté s géniem Gustava Mahlera, je nejen městem hudby, ale zejména stále rozezpívaným městem.

Tradice sborového zpěvu, která neustále žije a rozvíjí se více než sto let, existence nových pěveckých souborů a spolků, celá řada vynikajících sólových zpěvaček a zpěváků všech různých žánrů od popu, jazzu, muzikálu až po operetu a operu. Dále pak tři celé pěvecké třídy na naší ZUŠ, které vychovávají neustále další a další zpěváčky, z nichž mnozí pokračují ve studiu zpěvu na konzervatořích po celé ČR a uplatňují se nejen na profesionálních pódiiích v po celé ČR i v zahraničí.

Co se zdá ale z mého pohledu asi úplně nejcennější, je přítomnost lidového zpívání, jež se na nás v Humpolci doslova hrne ze všech koutů. Hlasy amatérských a poloamatérských zpěváků rockových, folkových – country kapel, swingových i renesančních zpěváků, hlas místní flašinetářky a v neposlední řadě hlasy zpěváků z místních hospůdek atd., atd.

Co říci závěrem? Snad jen to, že žijeme ve městě, kde se nejen dobré pivo vaří, ale i zpívání se dobře daří!

Přeji Vám všem krásné a rozezpívané dny! Bohdan Petrovič

**ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE • ODVAHA
DŮVĚRA • SPOLUPRÁCE
ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE • ODVAHA
DŮVĚRA • SPOLUPRÁCE
ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE • ODVAHA
DŮVĚRA • SPOLUPRÁCE
ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE • ODVAHA
DŮVĚRA • SPOLUPRÁCE
ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE • ODVAHA
DŮVĚRA • SPOLUPRÁCE
ODVAHA • DŮVĚRA •
SPOLUPRÁCE •**

Místo pro život

Občasník pro Humpolec

Vydává: MŠ ODS Humpolec

Email: karel.kratochvil@mesto-humpolec.cz

Facebook: <https://www.facebook.com/ODS-Humpolec-494095974034389>

Květen 2022

